

Kilka słów o historii Kina "Oaza"

Dzisiaj rozpoczynają się prace związane z instalacją systemów kina cyfrowego. Za kilka dni opublikujemy relację z postępów prac.

Tymczasem trochę historii.

Budynek obecnego Teatru im. Stefana Jaracza w Otwocku został wybudowany w latach dwudziestych XX w. przez rodzinę Nuswaldów (Nusfeldów). Początkowo funkcjonowała tu spółka Kinoteatr „Świt”. Było to jedno z pierwszych stałych, niemych jeszcze kin w Otwocku. W roku 1931 spółka zbankrutowała i nakazem sądu została zlikwidowana. Kino jednak działało dalej. Przedsiębiorczy Nuswaldowie zmienili jedynie jego nazwę na „Oaza”.

W roku 1935 zostało zmodernizowane i rozbudowane. Już jako kino dźwiękowe funkcjonowało do wybuchu II wojny światowej. Widownia nie była w układzie amfiteatralnym a goście siedzieli na ustawionych krzeselkach. Jednorazowo sala mieściła 300 osób. Projekторы znajdowały się w metalowej budce z tyłu budynku.

W okresie okupacji Niemcy zarekwirowali obiekt i wyświetlali tu swoje filmy fabularne, kroniki wojenne i filmy propagandowe. Jednak ze względu na nikłe zainteresowanie mieszkańców, kino zamknięto a obiekt przeznaczono na magazyn. W roku 1944 pod nadzorem Niemców w budynku na nowo zorganizowano kino. Grano przede wszystkim niemieckie filmy fabularne i propagandowe. Można też było zobaczyć wątpliwej jakości produkcje włoskie i hiszpańskie. Z zachowanych relacji wynika, że na ekranie pojawiały się również filmy pornograficzne.

Funkcjonujące kino zwróciło uwagę lokalnych struktur Armii Krajowej. Dowódca Dywersji naszego Rejonu ppor. Zygmunt Migdalski „ZZ” przeprowadził na początku kwietnia 1944 roku akcję, w wyniku której uszkodzone zostały projekторы. Przerwa w funkcjonowaniu kina trwała około dwóch tygodni. 20 maja 1944 r. Migdalski przeprowadził akcję, która zakończyła się wysadzeniem całej aparatury projekcyjnej.

Nikt z rodzeństwa Nuswaldów, przedwojennych właścicieli kina, nie dożył końca wojny. Motel poległ walcząc w szeregach Wojska Polskiego we wrześniu 1939 r., Wolf zginął rozstrzelany w Śródborowie 11 listopada 1939 r. za to,

że ukrył broń lub materiały wybuchowe. Rajzla i Chana zostały zamordowane w sierpniu 1942 r. w komorze gazowej obozu zagłady Treblinka.

Po wojnie budynek służył jako ośrodek kultury i siedziba Amatorskiego Teatru im. Stefana Jaracza. Sporadycznie odbywały się w nim projekcje filmowe, jednak kino nie powróciło do budynku.